

De betekenis van de **WATERDOOP**

De betekenis van de WATERDOOP

Is de waterdoop voor het behoud van wezenlijk belang? Wat is de juiste manier van dopen: besprenkelen, begieten of onderdompelen? Moeten kleine kinderen worden gedoopt? Moet men onverwijld gedoopt worden of pas na een bepaalde „proeftijd“? Moet de doopplechtigheid worden verricht door een geordineerde dienaar?

DIT BOEKJE MAG NIET WORDEN VERKOCHT.
Het is een kosteloze publikatie, uitgegeven in
het algemeen belang door de Wereldwijde
Kerk van God.

Oorspronkelijke tekst van Herbert W. Armstrong (1892-1986)
© 1954, 1972, 1990 Worldwide Church of God
Alle rechten voorbehouden

OMSLAG:

De Jordaan in de buurt van het meer van Galilea. Jezus Christus werd in
het water van deze rivier gedoopt (Matth. 3:13-17).

Foto Ambassador College

Wij worden geboren als sterfelijke mensen, met een tijdelijk, fysiek leven. Gods grote plan stelt ons echter een tweede geboorte in het vooruitzicht, de geboorte in het Koninkrijk van God, waarbij ons onsterfelijkheid en eeuwig leven zal worden geschonken. Wij kunnen de gave van dit eeuwige leven ontvangen door genade, en op grond van geloof; maar, laten wij ons niet vergissen, er zijn voorwaarden!

Miljoenen mensen worden bedrogen, misleid tot de gedachte dat zij al „behouden” zijn, terwijl dat in werkelijkheid nog niet het geval is!

Hun wordt ten onrechte geleerd dat „Christus het heilsplan aan het kruis heeft voltooid”, terwijl de uitvoering van Gods plan van behoud daar juist pas begon. De grote geloofsrichtingen leren dat „geloven” alleen voldoende is en dat men verlost of behouden is vanaf het moment dat men in de Heer Jezus Christus gelooft.

Die leer is onjuist! Door de misleiding, doordat het ware evangelie van Jezus Christus vele eeuwen lang vrijwel geheel op de achtergrond is geraakt wegens de prediking van een vals evangelie over de Persoon van Christus, en vaak nog een valse Christus, zijn miljoenen mensen ertoe gebracht Christus (of een valse Christus) volkomen tevergeefs te eren! „Tevergeefs eren zij Mij,” zegt Jezus, „omdat zij lerin-

gen leren, die geboden van mensen zijn" (Markus 7:6-9).

De mens is sterfelijk. In zichzelf bezit de mens geen onsterfelijkheid als aangeboren eigenschap. Van alle mensen die ooit hebben geleefd bezit alleen Jezus Christus onsterfelijkheid (1 Tim. 6:16). De straf voor de zonde is de dood, de tweede of eeuwige dood, waaruit geen opstanding mogelijk is. En iedereen heeft gezondigd en valt dus onder deze straf. Alleen God heeft in zichzelf eeuwig leven als onvervreemd-bare eigenschap (Joh. 5:26). Alleen God kan eeuwig leven geven. En zoals de Vader leven heeft in zichzelf, zo heeft Hij ook de Zoon eeuwig leven in zichzelf gegeven. En door middel van Christus geeft God het aan ons (1 Joh. 5:11-12). Wie Christus niet heeft, heeft het eeuwige leven niet. Het eeuwige leven is een *geschenk*. Niemand bezit het *voordat* hij het als *geschenk van God* ontvangt (Rom. 6:23).

Door het bloed van Christus alleen wordt uiteindelijk niemand behouden. De dood van Christus was de straf voor onze zonden. Door Christus' dood hebben we een schone lei wat de zonde aangaat en is ons de *doodstraf* kwijtgescholden. Door Christus' dood is hetgeen ons van God scheidt weggenomen en zijn wij met God verzoend.

Wij worden echter behouden, d.w.z. wij ontvangen het eeuwige leven, door Christus' *leven*, niet door Christus' dood (Rom. 5:10). Christus is een *levende* Verlosser! Hij is niet dood; Hij is uit de dood opgestaan! Wij zouden nooit door zijn bloed behouden kunnen worden, als Hij niet uit de doden was opgewekt (1 Kor. 15:17-18).

Wij zijn sterfelijk; in onszelf is van nature geen onsterfelijk leven aanwezig; door onze zonden vallen wij onder de straf van de eeuwige dood, tenzij wij daarvan worden gered. Daartoe moeten wij uit God, die geest is, worden geboren. Wij, die uit menselijke ouders geboren zijn, bestaan uit menselijk vlees, gevormd uit het stof der aarde en dus zijn wij stoffelijk, aards (Joh. 3:3, 6; Gen. 2:7; 3:19; 1 Kor. 15:47-49). Om uit God geboren te kunnen worden, moeten wij nu, in dit leven, eerst het bevruchtende leven — de heilige Geest — van God ontvangen en in ons laten doordringen. Wij worden dan geestelijk verwekt, maar zijn daarmee, evenmin als een embryo in de baarmoeder, nog niet werkelijk geboren. Wij zijn nog slechts potentiële

erfgenamen van het Koninkrijk, maar we hebben het nog niet werkelijk beërfd.

Bekeerd worden betekent *veranderd* worden. Wanneer wij Gods heilige Geest ontvangen, wordt voor ons alles anders: onze standpunten, opvattingen, doelstellingen en denkwijze veranderen radikaal! Bekering is een *vernieuwing van ons denken*. Wij krijgen een nieuwe Geest: een gezonde geest. Wij zijn echter alleen nog maar verwekt. Zoals een ongeboren mens alvorens geboren te kunnen worden via de moeder moet worden gevoed en een periode van ontwikkeling en groei moet doormaken, zo moet ook de bekeerde mens, die nu geestelijk verwekt is, alvorens uit God te kunnen worden geboren, eerst worden gevoed met het geestelijke voedsel van Gods Woord en een periode van geestelijke groei doormaken. De bekeerde, geestelijk verwekte mens moet eerst „opwassen in de genade en de kennis van Christus” zoals in de Bijbel geopenbaard (2 Petr. 3:18). Hij moet de negatieve werking van zijn menselijke natuur overwinnen en leren zichzelf te beheersen. Hij moet geduld oefenen en groeien in liefde, geloof en inzicht. Hij moet de werken van Christus doen en gedurende deze geestelijke groeiperiode, dit leven van daadwerkelijke dienstbaarheid, tot het einde toe vervolgingen, tegenslagen en beproevingen doorstaan (Matth. 10:22).

Uitsluitend aan degenen die, in dit door de Geest verwekte christelijke leven, groeien in kennis en genade, die overwinnen, zich geestelijk ontwikkelen, de werken van Christus doen en tot het einde toe volharden, zal uiteindelijk onsterfelijkheid worden gegeven. Alleen zij zullen tenslotte, bij de wederkomst van Christus, van sterfelijk in onsterfelijk worden veranderd (1 Kor. 15:53-54).

Bekeerd worden, Gods heilige Geest ontvangen, is dus *slechts het begin!* Voor ons begint daarmee een leven van onderworpenheid aan Gods bestuur, aan Gods wetten, die de uitdrukking zijn van Gods wil. We leven dan niet meer volgens onze eigen wil en wensen. Bekering is een kwestie van instelling.

Iemand is niet door God verwekt tenzij hij van Christus is (1 Joh. 5:12). En men is niet van Christus tenzij men de heilige Geest heeft ontvangen (Rom. 8:9). Men wordt pas

bekeerd, d.w.z. geestelijk verwekt, en zet pas de eerste stap op de weg naar het uiteindelijke behoud, op het moment dat men Gods heilige Geest ontvangt! De vraag is dus hoe men de eerste stap kan zetten om christen te worden, hoe men een christelijk leven, dat tot eeuwig leven leidt, kan beginnen, m.a.w. hoe men zodanig kan worden *veranderd* dat men Gods heilige Geest kan ontvangen.

„Wat moeten wij doen?”

Let op het begin van de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus (Markus 1:1, 15). Jezus zei: „Bekeert u en geloof het evangelie.” De allereerste woorden die Jezus aan het begin van zijn evangelieverkondiging spreekt betreffen de *twee voorwaarden* die aan het christen- worden voorafgaan: bekering en geloof. Het zijn de twee voorwaarden waaraan wij daadwerkelijk moeten voldoen. De bekering richt zich op God; het geloof is gericht op Christus. Bekering betekent *ophouden met zondigen*. Zonde is de overtreding van Gods geestelijke wet. Bekering betekent dan ook gaan leven volgens Gods Geboden. Jezus zei tevens: „Geloof het evangelie.” Het evangelie is het goede nieuws van het Koninkrijk — of de regering — van God. Een koninkrijk of regering impliceert de inachtneming van wetten, in dit geval de wetten van God. De wetten van God zijn de uitdrukking van de wil van God. Het Koninkrijk van God is een regering of bestuur volgens de wil van God en niet volgens de wil van de mens.

Nadat Jezus zijn dienaarschap op aarde had voltooid, de straf voor onze zonden had gedragen, uit de doden was opgestaan en naar de hemel was gegaan, werd op de dag van Pinksteren de heilige Geest gezonden.

Vele duizenden mensen waren naar Jeruzalem gekomen om het Pinksterfeest te vieren. Toen die morgen de Geest van God op en in de discipelen kwam, stonden er dan ook duizenden vol ontzag en verwondering naar het indrukwekkende schouwspel te kijken. Petrus hield daarop de eerste geïnspireerde toespraak van het christelijke tijdperk. Het hart van duizenden mensen werd overtuigd en deed hun hun toestand inzien. Zij kwamen tot het besef dat Christus inderdaad de Messias, de Verlosser, is!

„Wat moeten wij doen?” riepen zij tot Petrus en de

discipelen. Met andere woorden: „Hoe kunnen wij nog gered of behouden worden?”

Petrus werd geïnspireerd tot een onmiddellijk en rechtstreeks antwoord. Met groot gezag riep hij uit: „Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen”! (Hand. 2:38.)

Dit zijn dezelfde twee voorwaarden die ook Jezus aan het begin van zijn evangelieverkondiging stelde: Bekeert u, en geloof! Want men kan pas met recht worden gedoopt, *indien* men gelooft (Hand. 8:37). De doop is een voorgeschreven ritueel dat het geloof in Christus' dood, begrafenis en opstanding uitbeeldt.

Als aan deze twee voorwaarden is voldaan, belooft God zijn Geest — zijn liefde, geloof, inzicht, vriendelijkheid, goedheid en kracht, zijn *geestesgesteldheid*, de geest van bezonnenheid, zijn eigen *leven* — in de gelovige bekeerling te zullen planten, waardoor in hem of haar eeuwig leven en Gods karakter worden verwekt. De heilige Geest in iemand zorgt ervoor dat iemand verandert.

„Want voor u is de *belofte* en voor uw kinderen en voor... zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal” (Hand. 2:39).

De waterdoop is dan ook een noodzakelijk deel van de weg naar behoud!

Jezus' voorbeeld

Jezus heeft ons in alle dingen het voorbeeld gegeven, opdat wij in zijn voetstappen zouden treden. Hij is niet alleen het voorbeeld geweest voor het christelijke leven van de individuele mens, maar ook het levende voorbeeld voor zijn geroepen dienaren (1 Petr. 2:21).

Hoewel Hij geen zonden had begaan, liet Jezus zich dopen, en daarmee gaf Hij ons het voorbeeld. Wij kunnen dit lezen in Mattheüs 3:13-17. Bij zijn doop werd Jezus in het water ondergedompeld (en niet met water besprenkeld of overgoten), immers, we lezen: „Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water.” Direct na Jezus' doop daalde Gods Geest, in dit geval zichtbaar, op Hem neer en een stem uit de hemel zei: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik

mijn welbehagen heb." Moge God *ons* door zijn kracht en genade helpen een leven van overwinning te leiden, waardoor Hij dit uiteindelijk ook van ons zal kunnen zeggen!

„In de Naam van Jezus Christus”

Ook aan zijn dienaren heeft Jezus het voorbeeld gegeven. Wist u dat Jezus meer discipelen gedoopt heeft dan Johannes de Doper?

U kunt dat lezen in Johannes 3:22 en 4:1-2: „Daarna ging Jezus met zijn discipelen naar het land van Judea en Hij vertoefde daar met hen *en doopte* . . . Toen nu de Here vernam, dat de Farizeeën gehoord hadden, dat Jezus meer discipelen maakte en doopte dan Johannes — ofschoon Jezus niet zelf doopte, maar zijn discipelen — . . .”

Deze passage is van grote betekenis. Jezus verrichtte de fysieke handelingen die met de doop gepaard gaan niet zelf; Hij liet zijn discipelen dat voor Hem doen. En wat zijn discipelen, op zijn gezag en gebod, deden, werd aan Hem toegeschreven! Wie dus door een der discipelen was gedoopt, werd geacht als door Jezus zelf te zijn gedoopt.

Dit is een zeer belangrijke waarheid. Jezus' discipelen verrichtten de doop *in zijn naam*, en dat werd beschouwd als een doop door Jezus zelf! De regelrechte verklaring dat Jezus meer discipelen doopte dan Johannes werd in feite door de heilige Geest geïnspireerd. Als de door Jezus gekozen discipelen op Jezus' aanwijzing, en op zijn gezag, de doop *voor* Hem uitvoerden, werd dat beschouwd als een door Jezus persoonlijk verrichte doop. Met andere woorden, Jezus doopte door en via zijn discipelen.

Wie in gebed iets vraagt of wie iets doet of uitvoert *in de naam van Jezus Christus*, doet dat op het *gezag* van Jezus Christus. Het is handelen voor Hem, het doen in zijn plaats. Het is handelen als zijn gevolmachtigde. Dit impliceert dat Jezus dit gezag aan ons heeft gedelegeerd. En dat is inderdaad het geval! Ons is immers geboden alle dingen te doen in de naam van Christus!

Doop door Jezus voorgeschreven

Houd het ware evangelie helder voor ogen. Het ware evangelie van Jezus Christus is de Boodschap *van God* aan

de wereld. Christus is de goddelijke Boodschapper die deze boodschap bracht en verkondigde. Die Boodschap was niet in de eerste plaats een Boodschap over Christus zelf, maar een Boodschap over het Koninkrijk — het bestuur of de regering — van God. Jezus wijdde er drieëneenhalf jaar aan om die Boodschap aan zijn twaalf apostelen te onderwijzen.

Na zijn opstanding gaf Jezus hun de definitieve evangelie-opdracht voor deze tijd en Hij schreef de doop voor als een verplicht ritueel bij de verbreiding daarvan:

„En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie [de door God gezonden en door Jezus verkondigde Boodschap] aan de ganse schepping. Wie gelooft *en zich laat dopen*, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden” (Markus 16:15-16). En let wel: het te verkondigen evangelie was niet de tegenwoordig gepredikte boodschap over de *Persoon* van Christus, maar de Boodschap die Christus bracht en verkondigde: het goede nieuws betreffende de regering van God. Wat moet men dus noodzakelijkerwijs geloven teneinde behouden te worden? Dat wat door Jezus werd verkondigd: het evangelie! Wanneer dus predikanten in deze tijd Gods wet afzweren, en daarmee tevens Gods regering of Koninkrijk (zonder wetten kan er van een regering immers geen sprake zijn), *loochenen* zij in feite datgene wat men moet geloven om behouden te worden. Hun volgelingen kunnen dan ook niet worden behouden, zij zijn misleid! Bovendien is het „wie zich laat dopen” die behouden zal worden. De doop maakt deel uit van de goddelijke Opdracht en is een vereiste voor het behoud.

Let op Mattheüs' versie van de Grote Opdracht:

„Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen . . .” De discipelen moesten deze volken uiteraard leren wat Jezus hun had geleerd: de Boodschap die God Hem had gegeven om aan de wereld te brengen en te verkondigen, het goede nieuws van het bestuur van God — een Boodschap die 1900 jaar lang niet aan de wereld is gepredikt! „ . . . *en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des heiligen Geestes* en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb” (Matth. 28:19-20).

Ook hier, in de laatste Grote Opdracht van de evangelie-

verkondiging in dit tijdperk, beveelt Christus de doop. En Hij verklaart hier duidelijk dat de doop dient te geschieden „in de naam van de Vader en van de Zoon en van de heilige Geest”.

In de naam van Jezus alleen

Tegenwoordig laten sommige mensen zich overdopen „in de naam van Jezus alleen”, waarbij de naam van de Vader en van de heilige Geest worden weggelaten. Het standpunt van deze mensen is dat Mattheüs 28:19 de enige bijbelpassage is die ook de naam van de Vader en van de heilige Geest gebiedt. Deze mensen beweren dat een zaak dient te worden vastgesteld „op de verklaring van twee of meer getuigen”, en daar er bij dit gebod slechts van deze *ene* getuige sprake is, moet het worden verworpen. Alle andere passages vermelden *uitsluitend* de naam van Jezus.

De noodzaak van een verklaring van twee of meer getuigen geldt echter *alleen* als het een getuigenis van *mensen* betreft, in het geval dat de ene mens de andere van iets beschuldigt. Het voorschrift is niet van toepassing op een goddelijke getuigenis die door de heilige Geest is geïnspireerd. De veronderstelling dat dit wel het geval zou zijn, komt in de buurt van lastering van de heilige Geest! Het tegendeel is immers waar: „*Elk* van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig . . .” (2 Tim. 3:16). En de Schrift kan niet gebroken worden (Joh. 10:35)! Zou men deze ene bijbeltekst kunnen breken, weerleggen, verwerpen of afwijzen, dan zou dat ook voor alle overige gelden!

De oorspronkelijke griekse woorden die in Mattheüs 28:19 als „in de naam des . . .” zijn vertaald impliceren een „beweging” van buiten naar binnen. De bekeerde gelovigen worden gedoopt tot bezit van God de Vader, van Christus de Zoon en van de heilige Geest. En de persoon die de pasbekeerde gelovigen in het water onderdompelt, doet dat *namens*, „in de naam van”, op het gezag van, Jezus Christus. Waarom? Omdat Jezus gezegd heeft: „Mij is gegeven alle macht” — en dit omvat tevens elk gezag — „in de hemel en op de aarde.” Hem behoort *ieder* gezag toe! Ofwel wij dopen op zijn gezag, ofwel wij dopen zonder enig gezag.

Nieuwtestamentisch voorschrift

De apostelen beschouwden de doop als een opdracht en gebod van God en voerden hem ook uit. Nieuwe bekeerlingen werden door hen altijd gedoopt.

Tijdens de eerder genoemde, eerste geïnspireerde toespraak na de uitstorting van de heilige Geest gebod Petrus allen zich te bekeren en zich te laten dopen.

„Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd” (Hand. 2:41).

„En Filippus daalde af naar de stad van Samaria en predikte hun de Christus . . . Toen zij echter geloof schonken aan Filippus, die het evangelie van *het Koninkrijk Gods* en van de naam van Jezus Christus predikte, lieten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen” (Hand. 8:5, 12).

Sommigen, die niet in de waterdoop geloven, zullen misschien zeggen dat de betreffende doop niet met water geschiedde, maar met de heilige Geest. Enige tijd later echter zonden de apostelen zowel Petrus als Johannes naar Samaria, „die, daar aangekomen, voor hen [die mensen in Samaria] baden, *dat zij de heilige Geest mochten ontvangen. Want deze was nog over niemand van hen gekomen*, maar zij waren alleen gedoopt in de naam van de Here Jezus” (vers 15-16).

Geen van hen was nog gedoopt met de heilige Geest. Toch waren zij reeds gedoopt. Omdat zij de heilige Geest nog niet hadden, moeten zij dus wel gedoopt zijn in water.

Een duidelijk gebod

Zoals Petrus na de komst van de heilige Geest de eerste geïnspireerde toespraak hield, waarin hij de Joden in Jeruzalem gebod zich te laten dopen, zo werd Petrus tien jaar later ook door God uitgezonden om als eerste het evangelie aan niet-Joden te verkondigen. Dit gebeurde in het huis van de zeer godvruchtige, niet-Joodse Cornelius. Maar hoe godvruchtig deze ook was, hij bezat nog niet de kennis die tot behoud leidt. Hij wist nog niet beter dan voor Petrus neer te knielen en hem, die zelf ook maar een mens was, te aanbidden. God had Petrus naar hem toegezonden om hem te onderrichten.

Petrus verkondigde aan de huisgenoten van Cornelius „al wat [hem] door de Here opgedragen” was (Hand. 10:33), d.w.z. de Boodschap die God door zijn Boodschapper Jezus Christus had gezonden. En „terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de heilige Geest op allen, die het woord hoorden” (Hand. 10:44). In vers 45 wordt dit „de gave van de heilige Geest” genoemd. Het woord „ook” in dit vers geeft aan dat het dezelfde „doop” met de heilige Geest was als ook Petrus en de apostelen hadden ontvangen. In Handelingen 11:15-17 wordt van deze doop eveneens uitdrukkelijk gezegd dat het dezelfde „doop” met de heilige Geest was als de apostelen hadden ontvangen. En die hadden immers zeker de „doop” met de Geest ontvangen.

„Toen merkte Petrus op: Zou iemand het *water* kunnen weren, om dezen te dopen die evenals wij de heilige Geest hebben ontvangen? En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus” (Hand. 10:46-48).

Dit is een duidelijk geïnspireerd gebod zich in *water* te laten dopen.

Onderdompelen, besprenkelen of begieten?

Evenals op alle andere doctrinaire punten heerst ook met betrekking tot de doop in de kerken van vandaag zeer veel verwarring: sommige kerken verrichten de doop door begieting, andere door besprenkeling en weer andere door onderdompeling. Sommige beweren dat het niet uitmaakt welke methode men toepast. De kerken die dopen door besprenkeling passen meestal de kinderdoop toe.

Het woord „dopen” is een vertaling van het oorspronkelijke griekse woord *baptizo*, dat ‘onderdompelen’ of ‘indompelen’ betekent. Het griekse woord voor ‘begieten’ is *cheo*. De heilige Geest heeft het gebruik van het woord *baptizo*, ‘onderdompelen’ of ‘indompelen’, ingegeven en niet het gebruik van de beide andere woorden.

Besprenkelen of begieten is dan ook *niet* „dopen”!

Wanneer men de betekenis van de ingegeven woorden eenmaal begrijpt, is het dwaas de vraag te stellen: „Welke *vorm* of *methode* van dopen zullen we gebruiken: besprenkeling, begieting of onderdompeling?” Die vraag is even ongegrijmd als de vraag welke vorm van *onderdompeling* men dient

toe te passen: besprenkeling, begieting of onderdompeling. Of als de vraag: „Welke vorm van skiën zullen wij beoefenen: zwemmen, schaatsen of skiën?”

Johannes doopte in de omgeving van Enon bij Salim, „omdat daar veel water was” (Joh. 3:23). Om te besprenkelen zou hij met een kopje water hebben kunnen volstaan, om te begieten met een kruikvol, maar de doop vereiste „veel water”. Dit vers impliceert dat Johannes de dopeling met *veel* water doopte en niet volstond met het uitgieten van een kopje water *over* de persoon in kwestie.

Jezus gaf ons door zijn doop een voorbeeld. Zijn doop had geen ander doel. Hij moet zich daarbij in het water hebben laten onderdompelen, want na zijn doop stond Hij *op uit* het water (Matth. 3:16). Zowel Filippus als de kamerling begaven zich *in* het water (Hand. 8:38). De enige reden die Filippus had om in het water af te dalen was dat hij alleen zo de kamerling in de rivier kon onderdompelen. Zij kwamen beiden *uit* het water (vers 39).

Betekenis van de doop

De doop is een *begrafenis*, gevolgd door een *opstanding* uit een graf. Let op Kolossenzen 2:12: „Daar gij met Hem *begraven* zijt in de doop. In Hem zijt gij ook mede *opgewekt* door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt.” Een besprenkeling of begieting is geen *begrafenis* en uit geen van beide kan men oprijzen. Geen van beide methoden geeft de symbolische betekenis van de doop weer. Geen van beide methoden heeft dus enige betekenis.

Wanneer men wordt ondergedompeld in water, bevindt men zich in een graf van water. Men zou amper tien minuten kunnen leven, als men daar niet werd uitgehaald — als men uit dat graf van water niet werd *opgewekt*. Iemand die in het water wordt ondergedompeld, bevindt zich letterlijk in een graf.

Let ook op het volgende: „Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in *zijn dood* gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem *begraven* door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden *opgewekt* is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen. Want indien wij *samengegroeid* zijn met

hetgeen *gelijk is aan zijn dood*, zullen wij het ook zijn met hetgeen *gelijk is aan zijn opstanding*” (Rom. 6:3-5).

Dit toont de prachtige symboliek, de werkelijke betekenis van de doop.

De doop is de symbolische uitbeelding van de dood, de begrafenis en de opstanding van Christus.

Die uitbeelding is echter, zoals alle elementen van Gods Plan, *tweeledig*. De doop is namelijk tevens de uitbeelding van de kruisiging van de oude mens (vers 6-7), van de begrafenis van het zondige leven, en de opwekking uit dit graf van water, het symbool van een *veranderde mens*, die wordt opgewekt tot een nieuw, rechtvaardig, geestelijk leven in Christus Jezus.

De onderdompeling in water beeldt de dood van Christus en de dood van onze oude mens uit.

De begrafenis in water symboliseert de begrafenis van Christus en de begrafenis van ons oude ik.

Het opkomen uit het water beeldt de opstanding van Christus uit en de opstanding van een tot geestelijk leven opgewekte mens, die voortaan wandelt „in nieuwheid des levens”.

De waterdoop is de door Christus ingestelde verordening, waardoor wij uitdrukking geven aan ons geloof in Christus als onze Verlosser, aan onze erkenning van het feit dat Hij voor ons is gestorven, begraven en opgestaan, en aan het berouw en de begrafenis van ons oude leven, waarna wij opstaan tot een hoger leven. Het is een schitterende, veelzeggende instelling.

Niet gedoopt in een specifiek kerkgenootschap

Let ook op het volgende: wij worden „in Christus Jezus gedoopt” (Rom. 6:3), of, zoals Jezus in Mattheüs 28:19 zegt, in de Vader, de Zoon en de heilige Geest — *niet in een kerkelijke organisatie of kerkgenootschap*.

In veel sektarische kerken dopen de dienaren de bekeerlingen uitsluitend in hun eigen kerk, in hun eigen groep of organisatie van *mensen*. Dat is niet de juiste doop. Wij moeten worden gedoopt in het *goddelijke* gezin, in het gezin van God. En dat moet gebeuren „in de naam van” — op gezag van — Jezus Christus.

De doop is in veel kerken geworden tot een ritueel of

plechtigheid waardoor men wordt opgenomen in de gemeenschap van de betreffende sektarische organisatie, louter een ritueel waardoor men zich aansluit bij een loge of een club.

Inderdaad kan men „zich aansluiten” bij een loge, een vereniging of een organisatie van mensen (en de meeste kerken van vandaag zijn niet meer dan sociale clubs), maar *bij de ware Kerk van God kan men zich niet aansluiten*. Men kan daarvan niet uit eigen beweging lid worden! God moet iemand erin plaatsen. Geen mens kan dat zelf doen.

Hoe krijgt men toegang tot de ware Kerk? Het antwoord lezen we in 1 Korinthe 12:13: „Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt”, of: in één lichaam geplaatst, het Lichaam van Christus, de ware Kerk van God. ‘Dopen’ betekent ‘plaatsen in’. Wanneer wij Gods heilige Geest ontvangen die ons *verandert*, ons tot nieuwe schepsels in Christus maakt, komt het eeuwige *leven* van God in ons. Wij ontvangen dan de levenskiem van God *de Vader*. Het is de Geest van het zoonschap, waardoor wij Gods *kinderen* worden en Hem „Vader” mogen noemen (Rom. 8:14-15). De Kerk van God is het huisgezin van God dat bestaat uit de kinderen van God. Wij worden pas een kind van God wanneer wij door God worden verwekt, als wij zijn Geest, zijn Natuur, zijn Leven ontvangen. Wanneer wij Gods Geest ontvangen, worden wij dan ook automatisch *in* zijn gezin, zijn Kerk, geplaatst. Zich aansluiten bij een sociale vereniging die men kerk noemt, plaatst iemand niet in *Gods* Kerk!

De waterdoop nu is een voorwaarde waaraan moet worden voldaan om de heilige Geest te kunnen ontvangen. De mensen in Samaria en later in Efeze ontvingen de heilige Geest pas nadat zij in water gedoopt waren (Hand. 8:14-17; 19:1-6). In het huis van Cornelius ontving men weliswaar de heilige Geest en werd men dus door de Geest in de Kerk gedoopt nog voordat de waterdoop had plaatsgehad, maar Petrus gebod onmiddellijk daarop toch de waterdoop. Het geval van Cornelius en de zijnen vormt een zeldzame uitzondering op de regel.

Er is geen enkele belofte dat iemand de heilige Geest zal ontvangen voordat hij of zij in water is gedoopt, al kan God in zijn wijsheid en liefde daarop nu en dan een uitzondering maken. Het gebod luidt: „*Bekeert u* en een ieder van u *late*

zich dopen", en pas dan volgt: „... en gij zult de gave des heiligen Geestes ontvangen."

De dief aan het kruis

Is de doop van wezenlijk belang? En hoe staat het dan met de „dief aan het kruis”?

Het antwoord luidt: de waterdoop is wel door God geboden, maar *is niet datgene wat ons behoudt*. Ook al is de waterdoop geboden „voor de vergeving der zonden”, toch is hij slechts het symbool van hetgeen waardoor onze zonden vergeven worden: de dood van Christus. Ook al beeldt de waterdoop tevens zijn opstanding uit, waardoor wij uiteindelijk worden behouden, toch is hij daarvan slechts het symbool en niet de werkelijkheid.

De juiste verklaring aangaande de „dief aan het kruis” is dat hij niet in staat was zich te laten dopen. Daar de doop zelf de mens niet voor de straf van de eeuwige dood behoedt en hem evenmin rechtvaardig maakt of het eeuwige leven bezorgt, heeft de dief aan het kruis het behoud niet verloren als gevolg van omstandigheden waarover hij geen macht had. God houdt rekening met dergelijke gevallen.

God heeft niettemin de waterdoop geboden. Aan wie wel de mogelijkheid heeft zich te laten dopen, maar desondanks het doopgebod verwerpt, veronachtzaamt of gehoorzaamheid eraan uitstelt tot het te laat is, zal dit stellig worden toegerekend als een daad van ongehoorzaamheid die de straf voor de zonde met zich meebrengt en verlies van behoud betekent.

Wij behoeven ons geen zorgen te maken over de dief aan het kruis of over mensen die de mogelijkheid niet hebben zich te laten dopen. Diegenen onder ons die wel de mogelijkheid hebben, dienen zich echter zeer zeker te bekommeren om het naleven van dit gebod. Gehoorzaamheid aan dit gebod is van wezenlijk belang voor ons behoud, omdat het een gebod van God is. Het verwaarlozen ervan betekent ongehoorzaamheid jegens God en dat kan verlies van behoud betekenen.

Hoelang wachten?

Dit brengt ons tot de vraag hoe snel wij ons moeten laten dopen.

Er zijn kerkgenootschappen die de doop willen uitstellen

totdat de dopeling zich als kandidaat heeft bewezen, heeft aangetoond dat hij de heilige Geest bezit en een rechtvaardig, geestelijk leven leidt, of tot een zeker geestelijk inzicht is gekomen. Ook is er een kerkgenootschap dat mensen pas wil dopen als zij Gods wet en een groot aantal van de leerstellingen van dat genootschap „erkennen” en aanvaarden en daarbij is in de regel sprake van een proeftijd van zes maanden.

Paulus zegt dat Gods wet geestelijk is en dat de vleeselijke (onbekeerde) mens zich niet aan die wet onderwerpt en dat ook *niet kan* (Rom. 7:14 en 8:7). De volgorde die God voorschrijft is: 1) de verkondiging van het evangelie, waardoor in het hart van degenen die God roept een besef van zonde ontstaat dat leidt tot bekering en geloof in Christus; 2) de doop; 3) de ontvangst van de heilige Geest, die de geest van de mens vernieuwt en onderricht en hem geestelijke waarheid openbaart. Aangezien men Gods geestelijke wet noch hetgeen geestelijk is geestelijk kan begrijpen voordat men de heilige Geest ontvangt en men eerst gedoopt moet worden voordat men deelt in de belofte van de heilige Geest, is het noodzakelijk zich eerst te laten dopen. Iedereen weet dat hij zondigt en in strijd met Gods wil leeft, ook al heeft hij geen geestelijk inzicht in Gods wil. God kan berouw schenken aan de zinnelijk gerichte mens nog voordat hij bekeerd is. Men hoeft geen speciale bijbelse opleiding te volgen om berouw te krijgen, zich te bekeren en zich in Christus te laten dopen. De door Jezus gepredikte volgorde is: 1) verkondig het evangelie; 2) doop de berouwvolle gelovigen; 3) onderwijs hun de geboden (Matth. 28:19-20).

Hoelang moet men de doop dus uitstellen?

Tot het moment waarop men in zijn hart overtuigd is van de zonden die men heeft begaan en van het zondige leven dat men leidt; tot men beseft dat de eigen manier van leven verkeerd is, men er genoeg van heeft en de eigen wegen verlaat om Gods wegen te volgen en daarnaar te leven; tot men werkelijk berouw heeft over zijn vroegere zondige leven en men Jezus Christus gelooft en Hem aanneemt als persoonlijke Verlosser, als Degene aan Wie men voortaan moet gehoorzamen; tot men zich wenst te keren tot het geheel andere, nieuwe en gelukkige leven van geloof in Jezus Christus en men een kind van God wenst te worden. Is dat moment

gekomen, dan behoort de betreffende persoon zich te laten dopen, indien mogelijk *zonder uitstel*, en indien dat niet mogelijk is, *zodra* een ware dienstknecht van God voor het uitvoeren van de doop beschikbaar is. In alle in het Nieuwe Testament verhaalde gevallen worden de bekeerde gelovigen *onverwijld* gedoopt.

Op de Pinksterdag zelf werden 3000 mensen nog op de dag van hun bekering gedoopt. Filippus doopte de kamerling onmiddellijk. God zond Ananias uit om Saulus, wiens naam werd veranderd in Paulus, de latere apostel, te dopen. Direct bij zijn ontmoeting met hem zei Ananias: „En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen en uw zonden afwassen, onder aanroeping van zijn naam” (Hand. 22:16). Paulus doopte in Filippi de gevangenbewaarder en diens huisgenoten nog „in datzelfde uur van de nacht”, en het was toen al middernacht geweest (Hand. 16:33). Zij wachtten zelfs niet tot het licht werd!

Dit betekent echter niet dat Gods dienaren overhaast moeten dopen, nog voordat er blijk is gegeven van een *werkelijke verandering* van hart en geest, van een werkelijke overgave aan God en de wil van God. Gods dienaren moeten vaststellen of er sprake is van oprecht berouw en geloof in Jezus Christus als persoonlijke Verlosser. Gods dienaren moeten zich ervan vergewissen dat de persoon in kwestie inderdaad door God wordt geroepen (Joh. 6:44), dat hij zich volledig heeft bekeerd en zijn leven werkelijk in de handen van de levende God wil leggen. Er zijn vaak tragische omstandigheden ontstaan, doordat men naliet zich van deze punten te vergewissen en tijdelijk berouw voor ware bekering aanzag. Wanneer echter aan alle voorwaarden die Christus heeft gesteld is voldaan, behoort iemand zonder uitstel te worden gedoopt.

Moeten kinderen worden gedoopt?

Men kan pas gedoopt worden als men zich volledig heeft bekeerd. Slechts wie het ware evangelie (de door Jezus verkondigde Boodschap van het Koninkrijk of bestuur van God) gelooft en Jezus Christus als zijn persoonlijke Verlosser erkent, kan worden gedoopt (zie Hand. 2:38; 8:37; 16:31).

Kinderen hebben nog niet de rijpheid en de zelfbeheer-

sing die voor ware bekering en geloof nodig zijn. Toen een aantal Samaritanen door de prediking van Filippus tot bekering kwam, „lieten zij zich dopen, zowel mannen als vrouwen” (Hand. 8:12). Alleen de volwassenen waren gereed voor de doop.

De meeste mensen komen pas tot een zekere volwassenheid rond het 18e levensjaar, maar pas omstreeks het 25e jaar is de volwassenwording voltooid, al zijn er op deze regel veel uitzonderingen. Een enkeling is volwassen en heeft al een realistische en serieuze kijk op het leven op 16-jarige leeftijd en soms zelfs nog eerder.

Iemand die nog onvolwassen van geest is, kan een tijdelijk gevoel van berouw hebben en dit kan ten onrechte worden beschouwd als bekering, terwijl het maar van korte duur en al spoedig vergeten is. Het is als bij „kalverliefde”. Hoeveel tieners hebben niet meer dan eens een tijdlang het gevoel de „ware liefde” gevonden te hebben. Zij zijn daar volkomen zeker van en er door niemand vanaf te brengen. In de regel groeien zij daar overheen, maar in een enkel geval blijken zij inderdaad over voldoende „zelfkennis” te beschikken om er zeker van te zijn. Dit laatste is de uitzondering en niet de regel. Hetzelfde geldt voor bekering en geloof.

Een kind dat gedoopt wordt, kan op het moment zelf heel zeker van zijn zaak zijn. Wanneer het ouder wordt, doet het echter volkomen nieuwe ervaringen op. Het kind komt als tiener onder de invloed van leeftijdgenoten die in hun denken en doen volkomen verschillen van de tieners van vroegere generaties. Het wordt blootgesteld aan talrijke verleidingen die typisch zijn voor de drukke, beweeglijke, rusteloze, op sensatie beluste jeugd met haar ontluikende belangstelling voor seks. De ervaring leert dat hoogstens een op de honderd kinderen werkelijk „bekeerd” kan zijn vóór de tienertijd en dit ook blijft en zelfs in die roerige tienerjaren geestelijk nog dichter naar Christus en zijn koninkrijk weet toe te groeien.

Een regel ten aanzien van de juiste leeftijd voor de doop kan niet worden gesteld. Absolute zekerheid aangaande jongeren onder de 18 is vrijwel onmogelijk. Als men niet beslist volkomen overtuigd is dat de betreffende jongere zich werkelijk heeft afgekeerd van zijn eigenzinnigheid, zijn zelfzuchtige

begeerten en de wegen van deze wereld, moet men hem aansporen te leven naar Gods Woord, maar nog te wachten met de doop totdat hij zeker is van zijn zaak. Johannes de Doper stelde als voorwaarde voor de doop het voortbrengen van „vruchten, die aan de bekering beantwoorden” (Lukas 3:8). Hij eiste dat men het bewijs van zijn bekering leverde door de *vruchten* ervan in zijn leven te tonen.

Jongeren dienen door het voortbrengen van dergelijke vruchten enkele jaren lang te bewijzen dat hun bekering oprecht, serieus en duurzaam is. Volwassenen moeten, zodra er bij hen sprake is van werkelijke bekering en geloof, onmiddellijk dan wel zo spoedig mogelijk worden gedoopt.

Wie moet de doop verrichten?

Let op het voorbeeld van de geïnspireerde vroege Kerk. Filippus was een apostel noch een geordineerde dienaar, maar een diaken die van de Kerk slechts de opdracht had bepaalde fysieke taken te verrichten, zoals het bedienen van de tafels (Hand. 6:2-5). Toch ging hij naar Samaria om Christus en zijn Koninkrijk te prediken, en degenen die daardoor tot geloof kwamen, lieten zich dopen (Hand. 8:5-6, 12). De tekst vermeldt niet of Filippus zelf de doop verrichtte; hij kan dit door enkele van zijn bekeerlingen hebben laten doen.

Als u het Nieuwe Testament op dit punt bestudeert, zult u zien dat dit weinig belang schijnt te hechten aan wie de gelovige in het water onderdompelt, aangezien de doop door de gedoopte wordt beschouwd als te zijn uitgevoerd door Christus. De heilige Geest zond Filippus later ook uit om de kamerling te dopen (Hand. 8:26-39).

Merk evenwel op dat degene die de doop verrichtte in *alle* in het Nieuwe Testament beschreven gevallen een *vertegenwoordiger* (zij het niet noodzakelijkerwijs een geordineerde dienaar) was van de ware Kerk van God, de Kerk die door Jezus is gesticht (Matth. 16:18).

Paulus doopte slechts enkelen

Laten we tenslotte naar het voorbeeld en de leer van Paulus kijken.

In de gemeente van Korinthe was een conflict gerezen

over wie men moest volgen. Sommigen in Korinthe wilden Paulus volgen en een kerk opzetten met hem aan het hoofd; anderen daarentegen kozen voor Petrus en weer anderen voor Apollos.

„Is Christus gedeeld?” vroeg Paulus hun. „Is Paulus dan voor u gekruisigd, of zijt gij in de naam van Paulus gedoopt? Ik ben dankbaar, dat ik niemand uwer gedoopt heb dan Crispus en Gajus; zodat niemand kan zeggen, dat gij in mijn naam gedoopt zijt. Ook heb ik nog het gezin van Stefanus gedoopt; verder weet ik niet, dat ik nog iemand gedoopt heb. Want Christus heeft mij niet gezonden om te dopen, maar om het evangelie te verkondigen” (1 Kor. 1:13-17).

Merk op dat Paulus slechts zeer weinig mensen heeft gedoopt. Hij liet anderen, onder wie wellicht enkele gewone leden die niet tot dienaar waren geordineerd, de doop verrichten in de naam van Christus. Hij was als dienaar geroepen om het evangelie van Christus aan de heidense volken te brengen. Hij was degene door wie Christus als hoofd van de Kerk de gemeenten bestuurde die door de prediking van Paulus en de door hem opgeleide en onder zijn leiding uitgezonden leerlingen waren opgericht. Paulus achtte het niet van wezenlijk belang dat iedereen die door het werk dat God onder zijn leiding deed, tot bekering kwam, ook door hem persoonlijk werd gedoopt. „Want”, zei hij, „Christus heeft mij niet gezonden om te dopen.” Paulus had de beschikking over andere geordineerde dienaren en helpers die — onder zijn leiding — de doop voor hem verrichtten.

Evenals Paulus kunnen ook wij indien nodig andere daartoe aangestelde, toegewijde, niet-geordineerde mannen de doop laten verrichten. De doop wordt immers verricht in de naam van Christus. In werkelijkheid is het Christus die doopt door middel van mensen. De mens verricht de doop louter als dienstknecht of instrument van Christus, als een dienst die nooit voor eigen roem of eer geschiedt.

Gesprek over de doop

De Wereldwijde Kerk van God heeft in de meeste werelddelen toegewijde, geordineerde dienaren (en helpers) om u van advies te dienen en uw vragen over berouw van de zonde,

bekering en doop te beantwoorden. D.w.z. indien u daarom vraagt.

Zij zijn volledig onderricht en opgeleid in het verrichten van de doop. Uiteraard zullen zij u absoluut niet dwingen u te laten dopen. God heeft iedere mens een vrije wil gegeven. God laat iedereen zijn eigen beslissingen nemen. Hij zal nooit iemand tot bekering dwingen.

Duizenden mensen zijn bekeerd en zijn een ander leven gaan leiden door dit Werk van God, door de radio- en televisieuitzendingen van *The World Tomorrow*, DE ECHTE WAARHEID, HET GOEDE NIEUWS, de Ambassador College Bijbelcursus en de dienaren van de Wereldwijde Kerk van God.

Sommigen, die niet wisten dat Gods eigen groepen en aangestelde dienaren beschikbaar zijn om vragen te beantwoorden en mensen te dopen, hebben zich bij een van de kerken van deze wereld aangesloten. Bij de ware Kerk van God kan men zich echter niet aansluiten, de Almachtige God zelf *plaatst u erin*.

Mocht u contact wensen met een van Gods dienaren, schrijft of belt u dan gerust naar ons kantoor.

Weeg de feiten zorgvuldig af, aan de hand van de Bijbel. Neem daarna uw beslissing en doe wat God u voorschrijft.

ADRESSEN

Nederland en België: Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland

Verenigde Staten: P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

Canada (Frans): B.P. 121, Succ. A, Montreal, P.Q. H3C 1C5

Mexico: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, 06502 México D.F.

Zuid-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Aéreo 11430, Bogotá 1, D.E., Colombia

Caribisch gebied: P.O. Box 5578, Ft. Lauderdale, Florida 33310-5578

Engeland en Midden-Oosten (Engels): P.O. Box 111, Borehamwood, Herts. WD6 1LU, Engeland

Frankrijk, Zwitserland en België (Frans): Le Monde à Venir, Case Postale 10, 91 rue de la Servette, CH-1211 Genève 7, Zwitserland

Duitsland: Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, West-Duitsland

Denemarken: Box 211, DK-8100 Aarhus C

Noorwegen: Box 2513 Solli, N-0203 Oslo 2

Zweden: Box 5380, S-102 46 Stockholm

Australië: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220

Nieuw-Zeeland en Polynesië: P.O. Box 2709, Auckland 1, Nieuw-Zeeland

Filippijnen: P.O. Box 1111, MCPO, 1299 Makati, Metro Manila

Israël: P.O. Box 19111, Jeruzalem

Zuid-Afrika: P.O. Box 5644, Cape Town 8000

Zimbabwe: P.O. Box U.A.30, Union Ave, Harare

Nigeria: PMB 21006, Ikeja, Lagos State

Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka International Airport, Accra

Kenia: P.O. Box 47135, Nairobi

Mauritius: P.O. Box 888, Port Louis

